

ἀλλ' οὐχ ἦτον ἔμεινα ἔκθαμβος, βλέπων ὥρας 28
ἡμερῶν ἐκάστην, μηδεμίαν ἀποτελοῦσας μεταποιήσιν
εἰς τὴν ὥραιαν βλάστησιν ἣν εὗρον ἐν γένει ἱκανῶς
ὁμοιάζουσιν τῇ τῆς γῆς. Ἀπέδωκα τὸ αἷτιον τούτου
εἰς τὸ ὅτι οἱ χειμῶνες τῆς καὶ τὰ θέρη τῆς τῶν 28
ἡμερῶν οὔτε τόσον ψυχρὰ οὔτε τόσον θερμὰ ἦσαν
ὥστε νὰ διακόπτωσι τὴν βλάστησιν, καὶ ἔκτοτε
ἐνόησα ὅτι εἰς τὸν εὐδαίμονα τοῦτον πλανήτην ἡ
ὀλίγον μεταβλητὴ θερμοκρασία ἔπρεπε νὰ παρέχῃ
αἰώνιον ἔαρ.

Καὶ τῷ ὄντι εὗρον τὴν γῆν διηλεκτῶς κοσμουμένην
ὑπὸ χλόης καὶ ἀνθῶν, τὰ δένδρα βεβηθότα καρπῶν
ἄρτιγεννῶν καὶ ὀρίμων καρπῶν, τὰς πεδιάδας πεπλη-
θυσμένας ὑπὸ ζώων σκιρτῶντων εὐθύμως εἰς παχείας
νομάς, καὶ τὰ δάση κατοικοῦμενα ὑπὸ πολυαριθμῶν
πτηνῶν ποικιλοχρόων καὶ γλυκυφθόγγων.

Ὡς ὁ Ἡλιαῖος καὶ ἐγὼ συνδιελεγόμεθα περὶ
τῆς καλλονῆς τῆς φύσεως, ὁ Πόγκος εἶχεν ὑπεισδύσῃ
εἰς τὰ δάσος, κυνηγῶν δειλὰ τινα ζῶα· αἰφνης τὸν
ἤκούσαμεν κραυγάζοντα ἐντρούμως, καὶ χωρὶς νὰ
διστάσωμεν ἐρρίφθημεν εἰς τὸ δάσος, διὰ νὰ τὸν
βοηθήσωμεν· εἶχε τῷ ὄντι ἀνάγκην βοηθείας, διότι
τὸν εὗρομεν μαχόμενον πρὸς δύο ἢ τρεῖς Ἀφροδιτεῖς
οἵτινες, βάλλοντες αὐτὸν διὰ ῥάβδων καὶ λίθων,
εὐκόλως θὰ τὸν ἀποτελείωνον. Τὸ πνεῦμα παρενέ-
θεσε τὴν παντοδύναμον βακτηρίαν του, καὶ ἐν ἀκαρεῖ
ἐπανήλθεν ἡ εὐταξία.

(Ἀκολουθεῖ).

Ο ΥΠΟΚΟΜΗΣ ΤΗΣ ΒΡΑΖΕΛΟΝΝΗΣ.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΝΕΩΤΑΤΟΝ.

ΤΟΜΟΣ ΤΡΙΤΟΣ.

(Συνέχεια. Ἰδὲ φυλλάδιον ΔΕ΄.)

Η΄.

ΤΑ ΕΠΙ ΤΗΣ ΔΙΩΡΥΓΟΣ.

Ἐπὶ τῆς διώρυγος, τῆς ὁποίας τὰ πρασινωπὰ καὶ
σκιαρὰ ὕδατα ἐπεριστοιχιζόντο ἀπὸ πεζούλια μαρ-
μάρινα, ὅπου ὁ χρόνος εἶχεν ἤδη διασπείρει τὰς
μαύρας κηλίδας του καὶ τὰς φυλλάδας χόρτων βρω-
δῶν, ἐκυλίστο μεγαλοπρεπῶς μακρὰ καὶ χαμηλὴ
λέμβος, στολισμένη μὲ τὰς σημαίας τῆς Ἀγγλίας,
σκεπασμένη μὲ σκιαὰ περικαλλῆ, καὶ ἐνδυμένη
μὲ μακρὰ ἀνθοκρόκα ὑφάσματα, τῶν ὁποίων οἱ
κροσσοὶ εὐρύοντο καὶ ἐβρέχοντο. Ὄκτῳ κωπηλάται.
ἀκουμβοῦντες μαλακὰ ἐπὶ τῶν κωπίων, ἐμετάδιδαν
εἰς τὴν λέμβον ταύτην τὴν κίνησιν μὲ τὴν χαρίεσσαν

τοῦ ἡλίου ἐκατέρωθεν τοῦ ἰσημερινοῦ τῆς φθάνει εἰς 75
μοίρας, οἱ τροπικοὶ τῆς ἀπέχουσι 15 μοίρας ἀπὸ τῶν
πέλων τῆς, καὶ οἱ πολικοὶ τῆς κύκλοι τοσούτων ἀπὸ τῶν
ἰσημερινῶν τῆς. Ἐγεί ἀρα εἰς τὸν ἰσημερινόν τῆς δύο θέρη
καὶ δύο χειμῶνες καθ' ἑκάστην ἐνιαυσίον ἀναγκύλιν.

βραδύτητα τῶν κύκλων, οἵτινες, παραχθέντες εἰς
τὸ παλαιὸν των κράτος ἀπὸ τὸ κύλισμα τῆς λέμβου,
ἐβλεπαν μακρόθεν διαβαίνουσιν τὴν τοσαύτην πολυ-
κροτον λαμπρότητα. Λέγομεν πολυκροτον, διότι ἡ
λέμβος περιεῖχε τέσσαρας κιθαρῶδους, δύο τραγου-
διστὰς καὶ πολλοὺς αὐλικούς, κατασολισμένους ὅλους
ἀπὸ χρυσίου καὶ πετράδια, καὶ φιλοτιμουμένους
ποῖος συχνότερα νὰ δείξῃ τὰ λευκὰ του ὀδόντια,
ὥστε ν' ἀρέσουν εἰς τὴν λέδου Στουάρτην, ἑγγονον
Ἑρρίκου τοῦ Α΄, θυγατέρα Καρόλου τοῦ Α΄, ἀδελφὴν
Καρόλου τοῦ Β΄, κατέχουσιν, ὑπὸ τὴν σκιάδα τῆς
λέμβου ταύτης, τὴν θέσιν τῆς τιμῆς.

Γνωρίζομεν τὴν βασιλόπαιδα ταύτην· τὰς εἶδαμεν
εἰς Λούδρε, αὐτὴν καὶ τὴν μητέρα τῆς, στερουμένης
καυσοξύλων, στερουμένης ψωμίου, καὶ διατηρουμένης
ἀπὸ τὸν γνωστὸν πρωτοσύγκελλον καὶ τὰ συνέδρια.
Καὶ αὕτη λοιπὸν, καθὼς καὶ οἱ ἀδελφοὶ τῆς, σκληρὰν
νεότητά ἐπέρασε· καὶ ἔπειτα, ἐξῆλθεν διαμίας, ἀπὸ
τὸ μακρὸν τοῦτο καὶ τρομερὸν ἐνύπνιον, καὶ εὐρέθη
καθημένη εἰς τὰς βαθμίδας τοῦ θρόνου, καὶ περιστοι-
χιζομένη ἀπὸ αὐλικούς καὶ κόλκας. Καθὼς ἡ Μαρία
Στουάρτη ὕταν ἐξῆλθεν ἀπὸ τὴν φυλακὴν, ἀνέπνεε
λοιπὸν τὴν ζωὴν καὶ τὴν ἐλευθερίαν, καὶ περιπλέον
τὴν ἐξουσίαν καὶ τὰ πλούτη.

Ἡ λέδου Ἑρρίκετα, ἡλικιωθεῖσα, ἀπέκτιψε κάλλος
ἐξοχον, τὸ ὁποῖον ἡ ἐπάνοδος τῆς οἰκογενείας τῆς εἰς
τὴν βασιλείαν κατέστησε περιβλεπτον. Ἡ δυστυχία
τῆς εἶχεν ἀφαιρέσει τὴν λάμψιν τῆς ὑπερφανείας,
ἀλλ' ἡ εὐτυχία τῆς τὴν ἀπέδωκεν. Ἐλαμπε λοιπὸν
ἀπὸ χαρὰν καὶ εὐδαιμονίαν, καθὼς τὰ ἄνθη ἐκεῖνα
τῶν ὑποστέγων κήπων, τὰ ὁποῖα, λησμονηθέντα τὴν
νύκτα εἰς τοὺς πρώτους παγετοὺς τοῦ φθινοπώρου,
ἐκλιναν τὴν κεφαλὴν, ἀλλὰ τὴν ἐπαύριον, θερμαν-
θέντα ἄλιν ἀπὸ τὴν ἀτμοσφαῖραν εἰς τὴν ὁποίαν
ἐγεννήθησαν, ἀνυψόνονται παραποτὲ λαμπρότερα.

Ὁ λόρδ Βίλλιερς Βώκινγαμ, υἱὸς τοῦ διαδραμα-
τίζοντος πρόσωπον περιφημώτατον εἰς τὰ πρῶτα
τῆς ἱστορίας ταύτης κεφάλαια, ἱππότης ὥραϊος, μὲ
τὰς γυναῖκας μελαγχολικός, μὲ τοὺς ἄνδρας φιλό-
γελως, καὶ ὁ Βίλλμοτ Ῥοτσέστερ, φιλόγελως καὶ μὲ
τὰ δύο φύλα, ἐστέκοντο τὴν στιγμὴν ταύτην ὀρθοὶ
ἔμπροσθεν τῆς λέδου Ἑρρίκετας, διαφιλονεικούντες ὡς
προνόμιον ποῖος περισσότερον νὰ τὴν κάμνῃ νὰ χα-
μογελᾷ.

Ἡ δὲ νέα καὶ εὐειδὴς βασιλόπαις, ἀκουμβοῦσα
εἰς βελούδιον καὶ χρυσοκέντητον προσκέφαλον, μὲ
τὰς χεῖρας κρεμασμένας καὶ βρεχομένας εἰς τὰ ὕδατα,
ἠκραζέτο ἀμελῶς τοὺς μουσικοὺς χωρὶς νὰ τοὺς
ἀκούῃ, καὶ ἤκουε τοὺς δύο αὐλικούς χωρὶς νὰ δείχνῃ
ὅτι τοὺς ἀκραζέται.

Καὶ τοῦτο, διότι ἡ λέδου Ἑρρίκετα, τὸ ἐρασμιώ-
τατον τοῦτο πλάσμα, ἡ γυνὴ ἥτις ἦνονε τὰς γαλ-
λικὰς μὲ τὰς ἀγγλικὰς χάριτας, μὴ γνωρίζουσα
ἀκόμη τὸν ἔρωτα, ἦτον κατὰ τὴν φιλαρέσκειάν της
σκληρά. Ὅθεν καὶ τὸ μαειδιάμα, ἡ ἀφελὴς αὐτῆς χάρις
τῶν παρθένων, δὲν ἐφαίδρυνε ποσῶς τὸ πρόσ-
ωπόν της, καὶ, ἂν ἐνίοτε ὕψονε τοὺς ὀφθαλμούς, τοὺς
προσῆλθονε τόσον ἀτενῶς εἰς τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλον

αὐλικόν, ὥστε ἡ ἐρωτοτροπία των, ἂν καὶ παρὰ-
τολμος συνήθως, ἐφοβεῖτο καὶ ἐγίνετο δειλὴ.

Ἐν τούτοις, ἡ λέμβος ἐπροχωρεῖ πάντοτε, οἱ μου-
σικοὶ κατέβαλλαν ὅλα τὰ δυνατὰ των εἰς τὴν τέχνην
των, καὶ οἱ αὐλικοὶ ἄρχιζαν ν' ἀσθμαίνουν καθὼς αὐτοί.
Καὶ ὥσπσον ἡ διασκέδασις ἐφαίνετο βέβαια μονότονος
εἰς τὴν βασιλόπαιδα, διότι, σείουσα διαμιᾶς τὴν
κεφαλὴν μετ' ὅσον ἀνυπόμονον, εἶπε·

— Φθάνει πλέον, κύριοι, ἄς ἐπιστρέψωμεν.

— Ἄ! Δέσποινα, εἶπεν ὁ Βώκκιναμ, πολὺ δυστυ-
χεῖς εἴμεθα ἀφοῦ δὲν κατωρθώσαμεν νὰ εὕρῃς τὴν
διασκέδασιν τάκτῃν εὐάρεστον.

— Ἡ μήτηρ μου με περιμένει, ἀπεκρίθη ἡ λέδου
Ἑρρίκέτα· ἔπειτα, σὰς τὸ λέγω εἰλικρινῶς, κύριοι,
αἰσθάνομαι ἀηδία.

Καὶ, τὴν σκληρὰν ταύτην λέξιν εἰπούσα, ἐπάσχιζε
δι' ἐνὸς βλέμματος νὰ παρηγορήσῃ τοὺς δύο νέους,
οἵτινες ἔδειξαν ὅτι τοὺς ἐκατακεράυνωσεν ἡ τοιαύτη
εἰλικρίνεια. Τὸ βλέμμα τοῦτο ἔφερε τὸ ἀποτέλεσμά
του, καὶ τὰ δύο πρόσωπα ἐφαιδρύνθησαν· ἀλλὰ
παρευθὺς, ὡς νὰ ἐνόμισεν ἡ βασιλικὴ φιλάρεσκος ὅτι
ἐχαρίσθη ὑπερβολικὰ εἰς ἀπλοὺς θνητοὺς, ἐκινήθη,
ἔστρεψε τὰ νῶτα πρὸς τοὺς δύο λατρευτάς της, καὶ
ἐφάνη βυθισμένη εἰς σύννοια, εἰς τὴν ὁποίαν ἦτον
φανερὸν ὅτι αὐτοὶ δὲν εἶχαν μέρος.

Ὁ Βώκκιναμ ἐδάγκασε τὰ χεῖλη του μετ' ὀργήν,
διότι ἦτον ἀληθῶς ἐρωτευμένος πρὸς τὴν λέδου Ἑρρί-
κέταν, καὶ, ὡς τοιοῦτος, ἐθεώρει τὰ πάντα ὑπὸ
σπουδαίαν ἐποψίν. Τὰ ἐδάγκασε καὶ ὁ Ῥοτσέστερ,
ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ νῦς του ἐξουσίαζε πάντοτε τὴν καρ-
δίαν του, τὸ ἔκαμε μόνον καὶ μόνον θέλων νὰ ἐμ-
ποδίσῃ τὸν κυριεύσαντα αὐτὸν πονηρὸν γέλωτα.

Οἱ ὀφθαλμοὶ λοιπὸν τῆς βασιλόπαιδος, ἀφῆσαντες,
ὡς εἶπαμεν, τοὺς δύο νέους, ἐπεριπλανῶντο εἰς τὴν
χλοερὰν καὶ ἀνθηρὰν ὄχθην. Εἶδε τότε ἀπὸ μακρὰν
τὸν Παρρὺ καὶ τὸν Ἀρτανιάν.

— Ποῖος ἔρχεται ἐκεῖ πέραν; ἠρώτησεν ἡ βασι-
λόπαις.

Οἱ δύο νέοι ἐστράφησαν ἐκεῖσε μετ' ἀσχυρὰν
ἀστραπῆς.

— Ὁ Παρρὺ, ἀπεκρίθη ὁ Βώκκιναμ· δὲν εἶναι
κάνεις, ὁ Παρρὺ.

— Μετ' ὅσον, εἶπεν ὁ Ῥοτσέστερ, βλέπω ὅτι
ἔχει καὶ σὺντροφον, νομίζω.

— Ναί, πρῶτον τοῦτο, ἐπανέλαβεν ἡ βασιλό-
παις ἀτόνως· ἔπειτα, τί σημαίνουν αὐταὶ αἱ λέξεις;
Δὲν εἶναι κάνεις, ὁ Παρρὺ; λέγε, μυλὸρδ.

— Διότι, Δέσποινα, ἀπεκρίθη πειραχθεὶς ὁ Βώκ-
κιναμ, διότι ὁ πιστὸς Παρρὺ, ὁ περιπλανώμενος
Παρρὺ, ὁ αἰώνιος Παρρὺ, δὲν εἶναι, νομίζω, μεγάλης
σημασίας ἄνθρωπος.

— Ἀπατάσαι, κύριε δούζ· ὁ Παρρὺ, ὁ περιπλα-
νώμενος Παρρὺ, καθὼς λέγεις, ἐπεριπλανήθη πάντοτε
διὰ τὸ συμφέρον τῆς οἰκογενείας μου, καὶ ἡ παρου-
σία τοῦ γέροντος τούτου εἶναι πάντοτε δι' ἐμὲ γλυκὺ
θέαμα.

Ἡ λέδου Ἑρρίκέτα ἠκολούθει τὴν συνήθη εἰς τὰς
ὥρας, καὶ ἰδίως εἰς τὰς φιλαρέσκους, γυναικᾶς
πρόδον, μεταβαίνουσα ἀπὸ τὴν ἰδιοτροπίαν εἰς τὴν
ἀντιλογίαν· ὁ ἔραστής ὑπέστη τὴν ἰδιοτροπίαν·

ἔπρεπε γὰρ ὑποκύψῃ καὶ ὁ αὐλικὸς εἰς τὴν ἀντιλο-
γίαν. Ὁ Βώκκιναμ ἐπροσκύνησεν, ἀλλὰ δὲν ἀπεκρίθη.

— Εἴναί ἀληθές, Δέσποινα, εἶπεν ὁ Ῥοτσέστερ
προσκυνῶν καὶ αὐτὸς, ὅτι ὁ Παρρὺ εἶναι τὸ πρωτό-
τυπον τῶν ὑπηρετῶν· ἀλλὰ, Δέσποινα, δὲν εἶναι
πλέον νέος, καὶ ἡμεῖς τότε γελοῦμεν, ὅταν βλέπωμεν
τὰ φαιδρὰ πράγματα. Εἶναι φαιδρὸν πρᾶγμα ὁ
γέρων;

— Φθάνει, μυλὸρδ, εἶπε ξηρῶς ἡ λέδου Ἑρρίκέτα,
τὸ θέμα τοῦτο τῆς συνομιλίας μετ' ἐπειράζει.

Ἐπειτα, ὡς λαλοῦσα πρὸς εαυτήν·

— Ἀνήκουστον πρᾶγμα, μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἠκο-
λούθησε, πόσον οἱ φίλοι τοῦ ἀδελφοῦ μου καταφρο-
νοῦν τοὺς ὑπηρετάς του!

— Ἄ! Δέσποινα, ἀνέκραξεν ὁ Βώκκιναμ. Ἡ ὕψη-
λότης σου μοῦ διαπερᾶς τὴν καρδίαν μετ' ἐπιφιδιον
κατασκευασθὲν ἀπὸ τὰς ἰδίας σου χεῖρας.

— Τί σημαίνει αὕτη ἡ φράσις, ἡ ἔχουσα ὕψος
γαλλικοῦ ἐπιγράμματος, κύριε δούζ; δὲν τὴν ἐννοῶ
ποσῶς.

— Σημαίνει, Δέσποινα, ὅτι ἡ ὕψηλότης σου, ἡ
τόσον καλὴ, ἡ τόσον χαρίεσσα, ἡ τόσον εὐαίσθητος,
ἐγέλασες κάποτε, — μετ' ὅσον, — ἡμεῖς, — μὰ τὰ γεροντικά
ληρήματα τοῦ καλοῦ τούτου Παρρὺ, διὰ τὸν ὅποιον ἡ ὕψηλότης
σου πειράζεσαι σήμερον εἰς τρόπον τόσον ἀξίον
θαυμασμοῦ.

— Λοιπὸν, μυλὸρδ, εἶπεν ἡ λέδου Ἑρρίκέτα, ἂν
ποτὲ ἐξέχασα εἰς τοιοῦτον βαθμὸν τὰ χρέη μου,
εἶχες ἄδικον νὰ μοῦ τὸ ἐνθυμίσῃς.

Καὶ ἔκαμεν ἀπαρεσκείας κίνημα.

— Ὁ ἀγαθὸς Παρρὺ θέλει νὰ μοῦ ὁμιλήσῃ, πιστεύω,
κύριε Ῥοτσέστερ· εἰπέ λοιπὸν ν' ἀράξωμεν, σὲ παρα-
καλῶ.

Ὁ Ῥοτσέστερ ἔσπευσε νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν δια-
ταγὴν τῆς βασιλόπαιδος, καὶ μετ' ὀλίγον ἡ λέμβος
ἐγγίξεν εἰς τὴν ὄχθην.

— Ἀς ἐξέλθωμεν, κύριοι, εἶπεν ἡ λέδου Ἑρρίκέτα
προχωροῦσα νὰ λάβῃ τὸν βραχίονα τὸν ὅποιον τῆς
ἐπρόσφερεν ὁ Ῥοτσέστερ, μολοντί ὁ Βώκκιναμ ἦτον
πλησιέστερα, καὶ τῆς εἶχε προσφέρει τὸν ἐδικόν του.
Τότε ὁ Ῥοτσέστερ, μετ' ὅσον, ἦτις ἦτον ἀδύ-
νατον νὰ κρυφθῇ καὶ ἐδιαπέρασε τὴν καρδίαν τοῦ
δυστυχοῦς Βώκκιναμ, ἐβοήθησε τὴν βασιλόπαιδα
νὰ περάσῃ τὴν μικρὰν γέφυραν, τὴν ὁποίαν οἱ
ναῦται εἶχαν ῥίψει ἀπὸ τὴν λέμβον εἰς τὴν ὄχθην.

— Ποῦ σκοπεύεις νὰ πηγαίνῃς, ὕψηλότητά; ἠρώ-
τησεν ὁ Ῥοτσέστερ.

— Τὸ βλέπεις, μυλὸρδ, πρὸς τὸν ἀγαθὸν τοῦτον
Παρρὺ, τὸν περιπλανώμενον, καθὼς ἔλεγεν ὁ μυλὸρδ
Βώκκιναμ, καὶ ζητοῦντά με μετ' ὅσον ὀφθαλμοὺς τοὺς
ἐξασθενισθέντας ἀπὸ τὰ δάκρυα ὅσα ἔχουσεν διὰ τὰς
δυστυχίας μας.

— ὦ! Θεέ μου! εἶπεν ὁ Ῥοτσέστερ, πόσον με-
λαγχολικὴ εἶσαι σήμερον, Δέσποινα! Ἡμεῖς, μὰ τὴν
ἀλήθειαν, πρέπει νὰ σοῦ φαινώμεθα τρελλοὶ γελοῖοι.

— Λέγε διὰ τὸν αὐτὸν σου μόνον, μυλὸρδ, τὸν διέ-
κοψεν ὁ Βώκκιναμ μετ' ἐπίσπασμα. Εἰς τὴν
ἀντιλογίαν τῆς, ὥστε δὲν τῆς φαίνομαι διόλου
τίποτε.

Ούτε ὁ Ρορτσέστερ οὔτε ἡ βασιλόπαις ἀπεκρίθησαν· εἶδαν μόνον τὴν λέδου ἔρρικέταν νὰ σύρῃ μὲ βῆμα ταχύτερον εἰς τὰ ἔμπροσθεν τὸν ἱππότην της. Ὁ Βώκκιναμ ἔμεινεν ὀπίσω, καί, ὠφελούμενος ἀπὸ τὴν ἀπομόνωσιν ταύτην, ἄρχισε νὰ δαγκάνῃ τὸ μαντίλιόν του μὲ τόσῃν μανίαν, ὥστε τὸ ἔκαμε κομμάτια εἰς τὸ τρίτον δάγκαμα.

— Παρρὺ, ἀγαθὲ Παρρὺ, εἶπεν ἡ βασιλόπαις μὲ τὴν μικρὰν καὶ λιγυρὰν φωνήν της, ἀπεδῶ ἔλα· βλέπω ὅτι μὲ ζητεῖς, καὶ σὲ περιμένω.

— Ἄ! Δέσποινα, εἶπεν ὁ Ρορτσέστερ ἐρχόμενος συμπαθῶς εἰς βοήθειαν τοῦ συντρόφου του, ὅστις, ὡς εἶπαμεν, ἔμεινεν ὀπίσω, ἂν ὁ Παρρὺ δὲν βλέπῃ τὴν Ὑψηλότητά σου, ὁ ἄνθρωπος ὅστις τὸν ἀκολουθεῖ εἶναι ὁδηγὸς ἀσφαλὲς καὶ εἰς τυφλὸν ἀκόμῃ, διότι, μὰ τὴν ἀλήθειαν, πυρίνους ἔχει τοὺς ὀφθαλμούς· φανέριον δίφωτον εἶναι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος.

— Φωτίζον ὠραιότατὴν καὶ πολεμικωτάτην μορφήν, εἶπεν ἡ βασιλόπαις ἀποφασίσασα νὰ συντρίψῃ τὴν λόγχην εἰς ὅλα καὶ καθ' ὅλα.

Ὁ Ρορτσέστερ ἐπροσκύνησεν.

— Ἀπὸ τὰς ἰσχυρὰς ἐκείνας στρατιωτικὰς κεφαλὰς, ὅποιαί εἰς τὴν Γαλλίαν μόνον εὐρίσκονται, ἐπρόσθεσεν ἡ βασιλόπαις μὲ ἐπιμονὴν γυναικὸς βεβαίως οὗσης περὶ τῆς ἀτιμωρησίας.

Ὁ Ρορτσέστερ καὶ ὁ Βώκκιναμ ἐκυττάχθησαν, ὡς θέλοντες νὰ εἰποῦν·

— Τί ἔχει τάχατε ;

— Ἰδὲ, κύριε Βώκκιναμ, εἶπεν ἡ λέδου ἔρρικέτα, τί θέλει ὁ Παρρὺ· πῆγαινε.

Ὁ νέος δούξ, θεωρήσας τὴν διαταγὴν ταύτην ὡς εἴνοιαν, ἀνέλαβε θάρρος, καὶ ἔδραμεν εἰς ἀπάντησιν τοῦ Παρρὺ, ὅστις, ἀκολουθούμενος πάντοτε ἀπὸ τὸν Ἀρτανιάν, ἐπροχώρει βραδέως πρὸς τὴν εὐγενῆ συνοδίαν. Ὁ Παρρὺ ἐπεριπάτει βραδέως ἐξ αἰτίας τῆς ἡλικίας του· ὁ Ἀρτανιάν, ἐπεριπάτει βραδέως καὶ εὐγενῶς, καθὼς ἔπρεπε νὰ περιπατῇ ὁ Ἀρτανιάν, ἀσταρωμένος μὲ τρίτημόριον ἑκατομμυρίου, χωρὶς ἀγυρτεῖαν δηλαδὴ, ἀλλὰ καὶ χωρὶς δευλίαν. Ὃταν ὁ Βώκκιναμ, ὅστις κατέβαλλε σπουδὴν μεγάλην εἰς τὸ ν' ἀκολουθῇ τοὺς σκοποὺς τῆς βασιλόπαιδος, ἥτις εἶχε καθίσει εἰς πεζούλιον μαρμαρίνου, ὡς κουρασθεῖσα διότι ἔκαμεν ὀλίγα βήματα, ὅταν ὁ Βώκκιναμ, λέγονμεν, εὐρέθη ὀλίγα μόνον βήματα μακρὰν τοῦ Παρρὺ, ὁ Παρρὺ τὸν ἐγνώρισεν.

— Ἄ! μυλόρδ, εἶπεν ὁλος ἀσθμαίνων, θέλεις νὰ ὑπακούσης εἰς τὰς διαταγὰς τοῦ βασιλέως ;

— Εἰς τί, κύριε Παρρὺ ; ἠρώτησεν ὁ νέος μὲ ψυχρότητα τινα μετριασμένην ἀπὸ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ φανῇ εὐάρεστος εἰς τὴν βασιλόπαιδα.

— Ἄκουε λοιπόν. Ἡ Μεγαλειότης Του παρακαλεῖ τὴν Ἐξοχότητά σου νὰ παρουσιάσῃς τὸν κύριον ἐδῶ εἰς τὴν λέδου ἔρρικέταν Στουάρτην.

— Τὸν κύριον παῖον, πρῶτον ; ἠρώτησεν ὁ δούξ μὲ ὑπερηφάνειαν.

Ὁ Ἀρτανιάν, καθὼς γνωρίζομεν, ἦτον εὐχολος νὰ ἐξαφθῇ, καὶ ὁ τόνος τοῦ μυλόρδ Βώκκιναμ τὸν ἐδυσαρθέτησεν. Ἐκύτταξε τὸν αὐλικὸν κατάμματα, καὶ δύω ἀστραπαὶ ἔλαμψαν ὑπὸ τὰ καταβασμένα του

ὀφρούδια. Ἐπειτα, προσπαθήσας νὰ νικήσῃ τὸν ἑαυτόν του·

— Τὸν κύριον ἱππότην Ἀρτανιάν, μυλόρδ, ἀπεκρίθη ἡσυχᾶ.

— Μὲ συγχωρεῖς, κύριε, ἀλλὰ μὲ τ' ὄνομα τοῦτο μανθάνω μόνον τ' ὄνομά σου, καὶ τίποτε ἄλλο.

— Δηλαδὴ ;

— Δηλαδὴ δὲν σὲ γνωρίζω.

— Εἶμαι λοιπὸν εὐτυχέστερός σου, κύριε, ἀπεκρίθη ὁ Ἀρτανιάν, διότι ἐγὼ ἔλαβα τὴν τιμὴν νὰ γνωρίσω πολὺ τὴν οἰκογένειάν σου, καὶ ἰδίως τὸν μυλόρδ δούκα τοῦ Βώκκιναμ, τὸν ἑνδοξον πατέρα σου.

— Τὸν πατέρα μου ; εἶπεν ὁ Βώκκιναμ. Τῷ ὄντι, κύριε, μοῦ φαίνεται τῶρα ὅτι ἐν θυμοῦμαι ... Κύριος ἱππότης Ἀρτανιάν, λέγεις ;

Ὁ Ἀρτανιάν ἔκλινε τὴν κεφαλὴν.

— Ὁ ἴδιος, εἶπε.

— Μὲ συγχωρεῖς· δὲν εἶσαι εἰς ἀπὸ τοὺς Γάλλους ἐκείνους, οἵτινες ἔλαβαν μὲ τὸν πατέρα μου κρυφίας τινὰς σχέσεις ;

— Μάλιστα, κύριε δούξ, εἶμαι εἰς ἀπὸ τοὺς Γάλλους ἐκείνους.

— Τότε, κύριε, μὲ συγχωρεῖς νὰ σοῦ εἰπῶ ὅτι εἶναι παράξενον πῶς ὁ πατήρ μου, ζῶν, δὲν ἤκουσε ποτὲ πλέον τ' ὄνομά σου.

— Ὁχι, κύριε, ἀλλὰ τὸ ἤκουσε τὴν στιγμὴν τοῦ θανάτου του· ἐγὼ τοῦ ἐμήνυσα διὰ τοῦ θαλαμηπόλου τῆς βασιλείσσης Ἄννης τῆς Αὐστριακῆς ὅτι ἔτρεχε κίνδυνον κατὰ δυστυχίαν, τὸ μῆνυμά μου ἔφθασε πολὺ ἀργά.

— Δὲν πειράζει, κύριε, εἶπεν ὁ Βώκκιναμ· καταλαμβάνω τῶρα ὅτι, ἐπειδὴ εἶχες σκοπὸν νὰ συνδράμῃς τὸν πατέρα, ἔρχεσαι νὰ ζητήσῃς τὴν προστασίαν τοῦ υἱοῦ.

— Πρῶτον, μυλόρδ, ἀπεκρίθη φλεγματικῶς ὁ Ἀρτανιάν, δὲν ζητῶ τὴν προστασίαν κανενός. Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης ὁ βασιλεὺς Κάρολος ὁ Β', εἰς τὸν ὅποιον ἔλαβα τὴν τιμὴν νὰ κάμω μερικὰς ὑπηρεσίας (πρέπει νὰ γνωρίζῃς, κύριε, ὅτι ἡ ζωὴ μου ἐπέρασε μὲ τοιαύτας ἐνασχολήσεις), ὁ βασιλεὺς λοιπὸν Κάρολος ὁ Β', ὅστις μὲ τιμᾷ ὅπως οὐκ εἶμι ἐν τῇ εὐνοίᾳ του, ἐπεθύμησε νὰ παρουσιασθῶ εἰς τὴν λέδου ἔρρικέταν τὴν ἀδελφὴν του, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ λάβω ἴσως τὴν εὐτυχίαν νὰ φανῶ ἐπίσης ὠφέλιμος εἰς τὸ μέλλον. Ὁ βασιλεὺς ἤξευρεν ὅτι, τὴν στιγμὴν ταύτην, ἦσαν πλησίον τῆς Ὑψηλότητός της, καὶ μὲ διεύθυνε πρὸς τὴν Εὐγενίαν σου διὰ τοῦ Παρρὺ. Δὲν ὑπάρχει ἄλλο μυστήριον. Δὲν σοῦ ζητῶ λοιπὸν τίποτε, καὶ, ἂν δὲν θέλῃς νὰ μὲ παρουσιάσῃς εἰς τὴν Ὑψηλότητά της, θὰ λάβω τὴν λύπην νὰ μὴ μεταχειρισθῶ τὸ μέσον σου, καὶ τὴν τολμὴν νὰ παρουσιασθῶ μόνος μου.

— Τούλάχιστον, κύριε, ἐπανελάθεν ὁ Βώκκιναμ ὅστις ἤθελε νὰ ἀκούσῃ καὶ τὸν τελευταῖόν του λόγον, δὲν θὰ ὑπεκφύγῃς ἐξήγησιν τὴν ὁποίαν ὁ ἴδιος ἐπροκάλεσε.

— Ἐγὼ δὲν ὑπεκφεύγω ποτὲ καὶ τίποτε, κύριε.

— Πρέπει νὰ ἤξεύρῃς τότε, ἀφοῦ ἔλαβες σχέσεις μυστικὰς μὲ τὸν πατέρα μου, ἰδιαίτερά τινα περιστατικά ;

— Αἱ σχέσεις αὐταὶ εἶναι ἤδη πολὺ μακρὰν ἀπὸ ἡμᾶς, κύριε, — διότι δὲν εἶχες ἀκόμη γεννηθῇ, — καὶ, διὰ μερικά δυστυχῆ ἀδαμάντινα στολισματα, τὰ ὅποια ἔλαβα ἀπὸ τὰς χεῖράς σου καὶ τὰ ἔφερα εἰς τὴν Γαλλίαν, δὲν ἀξίζει τὸν κόπον νὰ διεγείρω τόσας ἐνθυμήσεις.

— Ἄ! κύριε, εἶπε ζωηρῶς ὁ Βώκκιναμ πλησιάζων πρὸς τὸν Ἀρτανιάν, καὶ ἐκτείνων πρὸς αὐτὸν τὴν χεῖρα, εἶσαι σὺ λοιπὸν, σὺ, τὸν ὅποιον ὁ πατὴρ μου ἐζήτησε ποσάκις, καὶ εἶχες δικαίωμα νὰ περιμένῃς πολλὰ ἀπὸ ἡμᾶς!

— Νὰ περιμένω, κύριε! τῷ ὄντι, αὐτὸ εἶναι τὸ προτέρημά μου, καὶ ὅλην μου τὴν ζωὴν ἐπερίμενα.

Εἰς τὸ μεταξύ τοῦτο, ἡ βασιλόπαις, κουρασθεῖσα διότι δὲν ἐβλεπεν ἐρχόμενον πρὸς αὐτὴν τὸν ξένον, ἐσηκώθη καὶ ἐπλησίασε.

— Τοῦλάχιστον, κύριε, εἶπεν ὁ Βώκκιναμ, τὴν παρουσίαν σου ταύτην, τὴν ὅσιν ζήτηίς ἀπ' ἐμέ, δὲν θὰ τὴν περιμένῃς.

Τότε στραφεὶς, καὶ προσκυνήσας τὴν λέδου Ἑρρίκέταν, εἶπε:

— Δέσποινα, ὁ βασιλεὺς ὁ ἀδελφός σου ἐπιθυμεῖ νὰ λάβω τὴν τιμὴν νὰ παρουσιάσω εἰς τὴν Ὑψηλότητά σου τὸν κύριον ἱππότην Ἀρτανιάν.

— Ὡστε ἡ Ὑψηλότης σου νὰ ἔχῃ, εἰς ὥραν ἀνάγκης, στήριγμα στερεὸν καὶ φίλον βέβαιον, ἐπρόσθεσεν ὁ Παρρῦ.

Ὁ Ἀρτανιάν ἐπροσκύνησε.

— Καὶ κατ' ἄλλο εἶχες νὰ εἰπῇς, Παρρῦ; ἀπεκρίθη ἡ λέδου Ἑρρίκέτα χαμογελῶσα πρὸς τὸν Ἀρτανιάν, ἐνῶ ἀπεύθυνε τὰς λέξεις ταύτας πρὸς τὸν γηραιὸν ὑπὲρ τὴν.

— Ναί, Δέσποινα, ὁ βασιλεὺς ἐπιθυμεῖ ὥστε ἡ Ὑψηλότης σου νὰ φυλάττῃς θρησκευτικῶς εἰς τὴν μνήμην σου τὸ ὄνομα, καὶ νὰ ἐνθυμῇσαι τὴν ἀξίαν τοῦ κυρίου Ἀρτανιάν, εἰς τὸν ὅποιον ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης λέγει ὅτι χρεωστῇ τὴν ἀνάκτησιν τοῦ θρόνου τοῦ.

Ὁ Βώκκιναμ, ὁ Ροτσέστερ καὶ ἡ βασιλόπαις ἐκυντάχθησαν ἐχθαμβοί.

— Τοῦτο, εἶπεν ὁ Ἀρτανιάν, εἶναι ἄλλο μικρὸν μυστήριον, διὰ τὸ ὅποιον, καθ' ὅλας τὰς πιθανότητας, δὲν θὰ καυχήθω εἰς τὸν υἱὸν τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος τοῦ βασιλέως Καρόλου τοῦ Β', καθὼς ἐκαυχῆθην ἐμπροσθέν σου πρὸ ὀλίγου διὰ τ' ἀδαμάντινα στολισματα.

— Δέσποινα, εἶπεν ὁ Βώκκιναμ, ὁ κύριος ἐδῶ ἀνεκάλεσε δευτέραν φορὰν εἰς τὴν μνήμην μου συμβάν τὸ ὅποιον διεγείρει τόσον τὴν περιέργειάν μου, ὥστε θὰ τολμήσω νὰ σοῦ ζητήσω τὴν ἀδειαν νὰ τοῦ ὁμιλήσω μίαν στιγμὴν καταμόνας.

— Κάμε το, μυλὸρδ, εἶπεν ἡ βασιλόπαις, ἀλλ' ἀπόδος ταχύτατα εἰς τὴν ἀδελφὴν τὸν εἰς τὸν ἀδελφὸν ἀφωσιωμένον φίλον.

Καὶ αὕτῃ μὲν ἔλαβε τὸν βραχίονα τοῦ Ροτσέστερ, ὁ δὲ Βώκκιναμ τὸν βραχίονα τοῦ Ἀρτανιάν.

— Ὡ! διηγῆσού μου λοιπὸν, ἱππότη, εἶπεν ὁ Βώκκιναμ, ὅλην αὐτὴν τὴν ἱστορίαν τῶν ἀδαμάντων, τὴν ὅποιαν κάνεις δὲν γνωρίζει εἰς τὴν Ἀγγλίαν, οὔτε ὁ υἱὸς τοῦ ἥρωος αὐτῆς.

— Μυλὸρδ, εἰς καὶ μόνος ἄνθρωπος εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ διηγηθῇ τὴν ἱστορίαν ταύτην, καθὼς λέγεις, καὶ αὐτὸς ἦτον ὁ πατὴρ σου· ἐνόμισε πρέπον νὰ σιωπήσῃ, καὶ θὰ σοῦ ζητήσω τὴν ἀδειαν νὰ τὸν μιμηθῶ.

Καὶ ὁ Ἀρτανιάν ἐπροσκύνησεν, ὡς ἄνθρωπος εἰς τὸν ὅποιον εἶναι φανερόν ὅτι κάμμία παράκλησις καὶ ἐπιμονὴ δὲν ἰσχύει.

— Ἐπειδὴ τὸ πρᾶγμα ἔχει οὕτω, κύριε, εἶπεν ὁ Βώκκιναμ, συγχώρησε, σὲ παρακαλῶ, τὴν τόλμην μου, καὶ ἂν ποτὲ καὶ ἐγὼ ἐπῆγαινα εἰς τὴν Γαλλίαν...

Καὶ ἐστράφη νὰ ρίψῃ καὶ τελευταῖον βλέμμα εἰς τὴν βασιλόπαιδα, ἥτις, ἀδιαφοροῦσα ὡλσδιόλου περὶ αὐτοῦ, ἐνησχολεῖτο, ἢ ἐφαίνετο ὅτι ἐνησχολεῖτο, εἰς τὴν συνομιλίαν τῆς μὲ τὸν Ροτσέστερ.

Ὁ Βώκκιναμ ἀνεστένεαζεν.

— Αἱ λοιπὸν; ἠρώτησεν ὁ Ἀρτανιάν.

— Ἐλεγα λοιπὸν ὅτι ἂν καὶ ἐγὼ ἐπῆγαινα εἰς τὴν Γαλλίαν...

— Θὰ πηγαίνῃς, μυλὸρδ, εἶπε χαμογελῶν ὁ Ἀρτανιάν, ἐγὼ σοῦ τὸ ὑπόσχομαι.

— Καὶ πῶς τοῦτο;

— Ὡ! ἔχω παραδόξους τρόπους προρρήσεως ἐγώ, καὶ, ὅταν προειπῶ τι, σπανίως ἀπατώμαι. Ἄν λοιπὸν ἔλθῃς εἰς τὴν Γαλλίαν;

— Λοιπὸν, κύριε, σὲ, τοῦ ὁποίου αἱ βασιλεῖς ζητοῦν τὴν πολῦτιμον φιλίαν ἥτις τοὺς ἀποδίδει τοὺς θρόνους τῶν, θὰ τολμήσω νὰ σὲ παρακαλέσω νὰ ἀποδώσῃς καὶ εἰς ἐμέ μέρος τῆς μεγάλης φιλίας τὴν ὅποιαν εἶχες πρὸς τὸν πατέρα μου.

— Μυλὸρδ, ἀπεκρίθη ὁ Ἀρτανιάν, πίστευσε ὅτι θὰ τὸ νομίσω μεγάλην τιμὴν μου ἂν ἐκεῖ πέραν θελήσῃς ἀκόμη νὰ ἐνθυμηθῇς ὅτι μὲ εἶδες ἐδῶ. Καὶ τώρα, συγχώρησε...

Στραφεὶς τότε πρὸς τὴν λέδου Ἑρρίκέταν.

— Δέσποινα, εἶπεν, ἡ Ὑψηλότης σου εἶσαι θυγάτηρ τῆς Γαλλίας, καὶ, ὡς τοιαύτην, ἐλπίζω νὰ σὲ ἰδῶ πάλιν εἰς Παρισίους. Μία τῶν εὐτυχισμένων μου ἡμερῶν θὰ ᾔηναι ἐκείνη, καθ' ἣν ἡ Ὑψηλότης σου θὰ μοῦ δώσῃς διαταγὴν ὅποιανδήποτε, ἥτις νὰ μὲ ἐνθυμίσῃ ὅτι δὲν ἐλησμονήσῃς ποσῶς τὰς εὐστάσεις τοῦ σεβαστοῦ ἀδελφοῦ σου.

Καὶ ἐπροσκύνησε τὴν νέαν βασιλόπαιδα, ἥτις τοῦ ἐδωκε νὰ φιλήσῃ τὴν χεῖρά της, μὲ χάριν ὅλης βασιλικῆς.

— Ἄ! δέσποινα, εἶπε σιγαλὰ ὁ Βώκκιναμ, τί πρέπει κάνεις νὰ κάμῃς ὥστε ν' ἀπολαύσῃ ἀπὸ τὴν Ὑψηλότητά σου παρομοίαν εὐνοίαν;

— Πᾶ! μυλὸρδ, ἀπεκρίθη ἡ λέδου Ἑρρίκέτα, ἐρώτησε περὶ τούτου τὸν κύριον Ἀρτανιάν, καὶ θὰ σοῦ τὰ εἰπῇ.

Θ'.

ΠΩΣ Ο ΑΡΤΑΝΙΑΝ ΕΒΓΑΛΕΝ, ΩΣ ΔΙΑ ΜΑΓΙΚΗΣ
ΡΑΒΔΟΥ, ΑΓΡΟΚΗΠION ΚΑΙ ΚΙΒΩΤION
ΕΛΑΤΙΝON.

Οἱ λόγοι τοῦ βασιλέως περὶ τῆς φιλαυτίας τοῦ Μήδικ δὲν ἐφόβησαν ὀλίγον τὸν Ἀρτανιάν. Ὁ ἀξιωματικός

μακτικὸς οὗτος εἶχε καθ' ὅλην του τὴν ζῶν τὴν με-
γάλην τέχνην νὰ ἐκλέγῃ τοὺς ἐχθροὺς του, καὶ ἂν
ποτέ τοὺς εὕρισκεν ἀδυσωπήτους καὶ ἀνικητούς,
τότε θὰ εἶπῃ ὅτι δὲν ἠμπόρесе κατ' οὐδένα τρόπον
νὰ τοὺς ἀποφύγῃ. Ἀλλ' οἱ σκοποὶ ἀλλάζουσιν πολὺ
εἰς τὸν ἀνθρώπινον βίον· εἶναι φανὸς μαγικὸς, τοῦ
ὁποίου τὰς εἰκόνας ἀλλάζει κατ' ἔτος ὁ ὀφθαλμὸς τοῦ
ἀνθρώπου. Διὰ τοῦτο, ἀπὸ τὴν τελευταίαν ἡμέραν
τοῦ παύοντος ἔτους, ὅταν ἔβλεπε τὸ λευκὸν, ἕως τὴν
πρώτην ἡμέραν τοῦ ἀρχομένου, ὅταν θὰ ἰδῇ τὸ
μέλαν, μεσολαθεῖ μιᾷς μόνης νυκτὸς διάστημα.

Ὁ Ἀρτανιὴν λοιπὸν, ὅταν ἀνεχώρησεν ἀπὸ Καλι
μὲ τοὺς δέκα κομπαστάς του, τόσον ὀλίγον ἐφρόν-
τιζεν ἂν ἐχθρὸν θὰ εἶχε τὸν Γολιάθ, τὸν Ναβουχο-
δονόσορ ἢ τὸν Ὀλοφέρνῃν, καθὼς ἂν ἐμελλε νὰ μονο-
μαχήσῃ μὲ νεοσύλληκτον, ἢ νὰ λογομαχήσῃ μὲ τὴν
ξενόδοχον του. Ὡμοίαζε τότε ἱέρακκα, ὅστις, ὅταν
ῆναι νηστικὸς, μάχεται μὲ κριάριον. Ἡ πείνα τυ-
φλόνει. Ἀλλ' ὁ Ἀρτανιὴν χορτασμένος, ὁ Ἀρτανιὴν
πλούσιος, ὁ Ἀρτανιὴν νικητὴς, ὁ Ἀρτανιὴν ὑπερή-
φανος διὰ τὸν μέγαν καὶ δύσκολον θρίαμβόν του, ὁ
Ἀρτανιὴν εἶχε τότε πολλὰ πράγματα νὰ χάσῃ, ὥς
ἔπρεπε νὰ λογαριάζῃ ψηρὶον πρὸς ψηρὶον τὴν δοσο-
ληψίαν του μὲ τὴν πιθανῶς κακὴν του τύχην.

Τοῦτο καὶ μόνον λοιπὸν ἐσυλλογιζέτο, ἐπιστρέφων
ἀπὸ τὴν ἐπίσκεψίν του, πῶς νὰ οἰκονομήσῃ ἄνδρα
τόσον ἰσχυρὸν ὥς τὸν Μῶγκ, ἄνδρα τὸν ὁποῖον καὶ
αὐτὸς ὁ Κάρουλος, ἂν καὶ βασιλεὺς, ἤθελε νὰ οἰκο-
νομή· διότι, μάλισ ἀποκατασταθεὶς, ὁ προστατευόμενος
ἠδύνατο καὶ πάλιν νὰ λάβῃ ἀνάγκην τοῦ προσταύτου,
καὶ ἐπομένως δὲν θὰ τοῦ ἥρνεϊτο, περιστάσεως τυ-
χούσης, τὴν μικρὰν χάριν τοῦ νὰ ἐξορίσῃ τὴν κύριον
Ἀρτανιάν, ἢ νὰ τὸν κλείσῃ εἰς κἀνένα πύργον τοῦ
Μιθόδλεσεξ, ἢ καὶ νὰ τὸν πνίξῃ (Κύριε, σῶτε!) εἰς
τὸν ἀπὸ Δουβρε εἰς Βολωνίαν διάπλουν. Αἱ τοιαῦται
χάριτες συνειθίζονται μεταξύ βασιλέων καὶ ἀντι-
βασιλέων, χωρὶς νὰ ἔχουν συνεπεῖς.

Δὲν ἦτον μάλιστα ἀνάγκη νὰ λάβῃ ἐνεργητικὸν
μέρος ὁ βασιλεὺς εἰς τὴν δευτέραν ταύτην πράξιν τοῦ
δράματος, ὅπου ὁ Μῶγκ ἐμελλε ν' ἀποζημιωθῇ. Ὁ
βασιλεὺς δὲν εἶχε νὰ πράξῃ ἄλλο, εἰμὴ ἀπλῶς καὶ
μόνον νὰ συγχωρήσῃ τὸν ἀντιβασιλέα τῆς Ἰρλαν-
δίας διὰ τὴν κατὰ τοῦ κυρίου Ἀρτανιάν πράξιν του,
καὶ τίποτε ἄλλο δὲν ἐχρειάζετο, εἰς ἀνάπαυσιν τῆς
συνειδήσεως τοῦ δουκὸς τῆς Ἀλβερμάλης, εἰμὴ ἢ *le*
absolvo νὰ τοῦ εἶπῃ γελῶν ὁ βασιλεὺς, ἢ νὰ κακογράψῃ
τὸ *Charles the King* εἰς τὸ κατω μέρος τῆς μεμ-
θράνας· καὶ μὲ τὰς δύο ταύτας προφορικὰς, ἢ μὲ
τὰς τρεῖς ταύτας γραπτὰς λέξεις, ὁ πτωχὸς κύριος
Ἀρτανιάν ἔμενε θαυμάσιος διαπάντα ὑπὸ τὰ ἐρεῖπια
τῆς φαντασίας του.

Καὶ ἔπειτα (πρᾶγμα ἐμπνέον πολλὴν ἀνησυχίαν
εἰς ἄνθρωπον τόσον προβλεπτικὸν καθὼς τὸν φίλον
μας τοῦτον), ἔβλεπεν ὅτι ἦτον μόνος, καὶ ἡ φιλία
τοῦ Ἀθωνοῦ δὲν ἦτον ἀρκετὴ νὰ τὸν καθηсу-
χάσῃ. Βέβαια, ἂν ἐπρόκειτο νὰ γείνῃ χοῆσις τοῦ
ξίφους, ὁ ὑπολοχαγὸς ἠδύνατο νὰ ἐλπίζῃ εἰς τὸν
σύντροπόν του, ἀλλ' εἰς τὰς λεπτάς ταύτας σχέσεις
μὲ βασιλέα, ὅταν τὸ ἴσως ἀτυχὲς συμβεβηκότος
ἠδύνατο νὰ χρησιμεύσῃ εἰς δικαιολογίαν τοῦ Μῶγκ

ἢ τοῦ Β' Καρόλου, ὁ Ἀρτανιὴν ἐγνώριζεν ὅτι ὁ χα-
ρακτήρ τοῦ Ἀθωνοῦ ἦτον τοιοῦτος, ὥστε θὰ ἐπίστευεν
εὐκόλως τὴν φιλαλήθειαν τοῦ ἐπιζώντος, καὶ θὰ
περιοριζέτο νὰ χύσῃ δάκρυα πολλὰ εἰς τὸν τάφον
τοῦ νεκροῦ, ἐπιφυλακττόμενος ἔπειτα, ἂν ὁ ἀποθανὼν
ἦτον φίλος του, νὰ συνθέσῃ τὸν ἐπιτάφιόν του μὲ
ἡχητικώτατα καὶ πομπωδέστατα ὑπερθετικά.

— Χωρὶς ἄλλο, ἐσυλλογιζέτο ὁ Γάσκων, —
καὶ ὁ συλλογιζμὸς οὗτος ἦτον τὸ ἀποτέλεσμα τῶν
σκέψεων, τὰς ὁποίας αὐτὸς μὲν ἔκαμε μυστικά,
ἡμεῖς δὲ ἐπὶ νυχθήμερον μεγαλοφώνως, — χωρὶς
ἄλλο πρέπει νὰ φιλιωθῶ μὲ τὸν κύριον Μῶγκ, καὶ
νὰ βεβαιωθῶ περὶ τῆς ἐντελοῦς ἀδιαφορίας του πρὸς
τὸ παρελθόν. Ἄν, ὁ Θεὸς φυλάξῃ, τὸν εὖρω ἀκόμη
δυσμενῇ καὶ ψυχρὸν εἰς τὴν ἐκφρασίν τοῦ αἰσθήματος
τούτου, τότε δίδω τὰ χρήματά μου εἰς τὸν Ἀθωνα
νὰ τὰ λάβῃ μαζί του, καὶ ἐγὼ μένω ἀρκετὸν καιρὸν
εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ἐωτότου νὰ τοῦ ἐργάσω τὴν προσ-
ωπίδα, καὶ ἔπειτα, καθὼς ἔχω ὀξείαν τὴν ὄρασιν καὶ
ἐλαφροὺς τοὺς πόδας, ἅμα μυρισθῶ τὸ πρῶτον ἐχθρι-
κὸν σημεῖον, ἀδειάζω τὴν γωνίαν, κρύπτομαι εἰς
τοῦ μυλῶρδ Βώκκινκμ, ὅστις τὸ κάτω κάτω μου
φαίνεται καλὸς διάβολος, καὶ, πρὸς ἀμοιβὴν τῆς φιλο-
ξενίας του, τοῦ διηγούμεαι τότε ὅλην τὴν ἱστορίαν
τῶν ἀδαμάντων, ἧτις δὲν ἔμπορεῖ πλέον νὰ προσ-
βάλῃ ἄλλον, εἰμὴ γηραιὸν βραχίλισταν (καὶ τί θὰ
τὴν προσβάλῃ, ἂν, ἀποῦ εἶναι σήμερον σύζυγος ἰου-
δαίου, καθὼς εἶναι ὁ κύριος Μάχαρινος, ἦτον ἄλλοτε
ἐρωμένη ὠραίου καὶ εὐγενοῦς ἀνδρὸς, ὅστις ὁ Βώκ-
κινκμ)! Διαβόνητρου υἱέ! τὸ ἤρα, καὶ ὁ Μῶγκ δὲν
θὰ μὲ περάσῃ. Καὶ ἔπειτα, νὰ καὶ ἄλλη ἰδέα!

Ὁ ἀναγνώστης γνωρίζει ὅτι ἐν γένει αἱ ἰδέαι δὲν
ἐλείπων ἀπὸ τὸν Ἀρτανιάν· διότι, διαρκούντος τοῦ
μονολόγου τούτου, ὁ Ἀρτανιὴν εἶχε κομωθῇ ἕως
τὸν πῶγωνα, καὶ τίποτε δὲν ἄναπτε τόσον τὴν φαν-
τασίαν του, ὅσον ἡ τοιαύτη ἐτοιμασία του εἰς πάλιν
ὁποικνδήποτε, ὀνομαζομένη ἀπὸ τοὺς Ῥωμαίους
accinctio. Ἐρθας λοιπὸν ἀσθμαίνων εἰς τὴν οἰκίαν
τοῦ δουκὸς τῆς Ἀλβερμάλης, καὶ τὸν ἐμβασαν εἰς τὸ
δωμάτιον τοῦ ἀντιβασιλέως μὲ προθυμίαν ἀποδει-
κνύουσιν ὅτι ἐθεωρεῖτο ὡς οἰκιακός. Ὁ Μῶγκ ἦτον
εἰς τὸ σπουδαστήριόν του.

— Μυλῶρδ, εἶπεν ὁ Ἀρτανιὴν μὲ τὴν ἐκφρασιν
ἐκείνην τῆς εἰλικρινείας, μὲ τὴν ὁποίαν ὁ Γάσκων
ἤξευρεν ἐντέχνως νὰ βερνίκων τὸ πανουργὸν πρόσ-
ωπόν του, μυλῶρδ, ἔρχομαι νὰ ζητήσω ἀπὸ τὴν Ἐξο-
χότητά σου συμβουλίην.

Ὁ Μῶγκ, κομωμένος ἠθικῶς ὅσον φυσικῶς κομ-
ωμένος ἦτον ὁ ἀνταγωνιστής του, ὁ Μῶγκ ἀπε-
κριθῇ·

— Λέγε, ἀγαπητέ.

Καὶ τὸ πρόσωπόν του παρίστανεν ὄχι ὀλιγω-
τέραν σφέλειαν καὶ εἰλικρίνειαν ἀπὸ τὸ πρόσωπον
τοῦ Ἀρτανιάν.

— Πρὸ παντὸς ἄλλου, μυλῶρδ, σὲ παρκαλῶ νὰ
μου ὑποσχεθῇς μυστικότητι καὶ συγκατάθεσιν.

— Σοῦ ὑπόσχομαι ὅ,τι θέλεις. Τί εἶναι; λέγε.

— Εἶναι, μυλῶρδ, ὅτι δὲν εἶμαι ὁλωσδιόλου ἐυ-
χарιστημένος ἀπὸ τὸν βασιλέα.

— Ἀληθινά! καὶ διατί, σὲ παρακαλῶ, φίλτατέ μου ὑπολογαγέ;

— Διότι ἡ Μεγαλειότης Του μεταχειρίζεται κάποτε μερικοὺς ἀσείσμους, οἵτινες ἐνοχοποιοῦν πολὺ τοὺς ὑπηρετάς του· καὶ ὁ ἀστείσμος, μυλόρδ, εἶναι ὄπλον τὸ ὁποῖον πληγόνει πολὺ τοὺς στρατιωτικούς ὡς ἡμᾶς.

Ὁ Μῶγk ἔβαλεν ὅλα του τὰ δυνατὰ ὥστε νὰ μὴ προδώσῃ τὸν στοχασμόν του· ὁ Ἀρτανιάν ὅμως, ὅστις τὸν ἐπαραινόμενε προσεκτικώτατα, ἀνεκάλυψε μικρὸν καὶ ἀνεπαίσθητον ἐρύθημα εἰς τὰς παρειάς του.

— Τὸ κατ'ἐμὲ, εἶπεν ὁ Μῶγk μὲ φυσικωτάτην ἀδιαφορίαν, δὲν εἶμαι ἐχθρὸς τῶν ἀσείσμων, φίλτατέ μου κύριε Ἀρτανιάν· οἱ στρατιῶταί μου μάλιστα ἡμποροῦν νὰ σοῦ εἰποῦν ὅτι πολλάκις εἰς τὸ στρατόπεδον ἤκουα μὲ ἄκραν ἀδιαφορίαν, καὶ μ' εὐχαρίστησιν ἂν θέλῃς, τὰ σατυρικά τραγούδια τὰ ὁποῖα ἀπὸ τὸν στρατὸν τοῦ Λαμπέρτ ἤρχοντο εἰς τὸν ἐδικόν μου, καὶ τὰ ὁποῖα βέβαια, ἂν ἦτον ἄλλος στρατηγός, περισσότερον ἀπ' ἐμὲ εὐερέθιστος, θὰ τοῦ ἐσπάρατταν τὰ αὐτία.

— Ὡ! μυλόρδ, εἶπεν ὁ Ἀρτανιάν, ἡξέυρω ὅτι εἶσαι ἄνθρωπος ὑψηλῆς ἀνατροφῆς, καὶ ὅτι πρὸ πολλοῦ εὐρίσκεισαι εἰς θέσιν ἀνωτέραν ὧν τῶν ἀνθρωπίνων ἀδυναμιῶν· εἶναι ὅμως πολλῶν εἰδῶν ἀσείσμοι, καὶ μερικοὶ ἔχουν τὸ προνόμιον νὰ μὲ παροργίζουσιν ἐμὲ ὅσον ἡμπορεῖς νὰ φαντασθῇς.

— Ἡμπορῶ νὰ μάθω ποῖοι εἶναι αὐτοὶ, my dear;

— Ὅσοι προσβάλλουν τοὺς φίλους μου, καὶ ἄνδρας τοὺς ὁποίους σέβουμαι, μυλόρδ.

Ὁ Μῶγk ἔκαμε κίνημα ἀνεπαίσθητον, τὸ ὁποῖον ὁ Ἀρτανιάν ἐνόησεν.

— Αἶ! καὶ εἰς τί, ἠρώτησεν ὁ Μῶγk, εἰς τί τὸ κεντοῦν τὸν ἄλλον βελόνιον ἡμπορεῖ νὰ γαργαλίσῃ τὸ ἐδικόν σου δέρμα; διηγῆσου μου τοῦτο, σὲ παρακαλῶ.

— Μυλόρδ, τῶρα σοῦ τὸ ἐξηγῶ μὲ μίαν μόνην φράσιν· ὁ λόγος ἦτον περὶ τῆς ἔξοχότητός σου.

Ὁ Μῶγk ἐκινήθη καὶ ἐπλησίασε πρὸς τὸν Ἀρτανιάν.

— Περὶ ἐμοῦ; εἶπε.

— Ναι, καὶ ἰδοὺ τί δὲν ἡμπορῶ νὰ ἐξηγήσω· ἴσως ὅμως διότι δὲν γνωρίζω τὸν χαρακτῆρά του. Πῶς ὁ βασιλεὺς ἔχει καρδίαν νὰ χλευάζῃ ἄνθρωπον, ὅστις τοῦ ἔκαμε τόσας πολλὰς καὶ μεγάλας ὑπηρεσίας; Πῶς νὰ ἐννοήσω ποῖαν εὐχαρίστησιν εὐρίσκει νὰ κινῇ εἰς ἔχθραν λέοντα καθὼς τὴν ἔξοχότητά σου μὲ κῶνωπα καθὼς ἐμέ.

— Αὐτὸ δὲν τὸ βλέπω καθόλου, εἶπεν ὁ Μῶγk.

— Μάλιστα! Τέλος πάντων, ἂν ὁ βασιλεὺς μοῦ ἐχρεώσται ἀμοιβήν, ἡδύνατο νὰ μὲ ἀνταμείψῃ ὡς στρατιώτην, χωρὶς νὰ πλάσῃ τὴν ἱστορίαν ἐκείνην τῶν λῦτρων, ἧτις σ' ἐνδιαφέρει, μυλόρδ.

— Ὅχι, εἶπεν ὁ Μῶγk γελῶν, δὲν μ' ἐνδιαφέρει κατ' οὐδὲνα τρόπον· σοῦ ὁμνῶ.

— Ὅχι δι' ἐμὲ, τὸ καταλαμβάνω, διότι γνωρίζεις, μυλόρδ, ὅτι εἶμαι τόσον μουσικὸς, ὥστε καὶ ὁ τάφος αὐτός, συγκρινόμενος μ' ἐμὲ, ἡμπορεῖ νὰ ὀνομασθῇ φλύαρος· πλὴν ... καταλαμβάνεις, μυλόρδ;

(Φυλλάδιον 36 τόμ. Β'.)

— Ὅχι, ἐπέμεινε λέγων ὁ Μῶγk.

— Ἄν κάνεις ἄλλος ἡξέυρε τὸ μυστικὸν τὸ ὁποῖον ἐγὼ ἡξέυρω ...

— Ποῖον μυστικόν;

— Αἶ! μυλόρδ, τὸ κατηραμένον ἐκεῖνο μυστικὸν τῆς Νιουκάστλε.

— Ἀ! τὸ ἑκατομμύριον τοῦ κυρίου κόμπτος τῆς Φέρας;

— Ὅχι, μυλόρδ, ὅχι· τὰ ἐπιχειρηθέντα κατὰ τῆς ἔξοχότητός σου.

— Τὸ πρᾶγμα ἐπαίχθη καλὰ, φίλε μου, καὶ κάνεις δὲν ἡμπορεῖ νὰ εἰπῇ τὸ ἐναντίον· εἶσαι πολέμικος ἄνδρσις καὶ πονηρὸς συγχρόνως, καὶ ἐνόηεις, φαίνεται, τὰ προτερήματα τοῦ Φαβίου καὶ τοῦ Ἀννίβα. Ἐμεταχειρίσθης λοιπὸν τὰ μέσα σου, τὴν δύναμιν δηλαδὴ καὶ τὴν πονηρίαν· δὲν ἡμπορεῖ κάνεις νὰ σὲ κατηγορήσῃ· ἔπρεπε νὰ ἦμαι προφυλαγμένος.

— Αἶ! τὸ ἡξέυρω, μυλόρδ, καὶ τίποτε ὀλιγώτερον δὲν ἐπερίμενα ἀπὸ τὴν ἀμεροληψίαν σου· διὰ τοῦτο, ἂν ἦτον μόνον ἡ ἀρπαγὴ, ὦ! διάβολε! δὲν θὰ ἦτον τίποτε· πλὴν εἶναι ...

— Τί;

— Τὰ περιστατικά αὐτῆς τῆς ἀρπαγῆς.

— Ποῖα περιστατικά;

— Ἡξέυρεις τί θέλω νὰ εἰπῶ, μυλόρδ.

— Ὅχι, σοῦ ὁμνῶ!

— Εἶναι τῇ ἀληθείᾳ δυσκολεύουμαι νὰ τὸ εἰπῶ.

— Εἶναι, τί;

— Νὰ, εἶναι ἐκεῖνο τὸ διαβολοκιδώτιον.

Ὁ Μῶγk ἐκοκκίνισεν ἐπαισθητῶς.

— Τὸ ἀναθεματισμένον ἐκεῖνο κιδώτιον, ἡκολούθησεν ὁ Ἀρτανιάν, τὸ ἐλάτινον κιδώτιον, ἡξέυρεις;

— Ἀ! ναι! τὸ εἶχα λησμονήσει!

— Ἐλάτινον, ἡκολούθησεν ὁ Ἀρτανιάν, μὲ τρύπας διὰ τὴν μύτην καὶ διὰ τὸ στόμα. Τῇ ἀληθείᾳ, μυλόρδ, ὅλα τ' ἄλλα πηγαίνουν καλὰ, ἀλλὰ τὸ κιδώτιον, τὸ κιδώτιον! βέβαια, ὁ ἀστείσμος ἦτον κακός.

Ὁ Μῶγk ἐκινεῖτο παντοιοτρόπως.

— Καὶ ἐν τούτοις, ἂν ἐγὼ ἔκαμα αὐτὸ, ἐπανελάθεν ὁ Ἀρτανιάν, ἐγὼ, στρατιωτικὸς θηρεύων τύχην, τὸ πρᾶγμα εἶναι ἀπλοῦστατον, διότι, πλησίον τῆς πράξεώς μου ταύτης, ἧτις εἶναι μὲν ὀλίγον ἐλαφρὰ, ἡμπορεῖ ὅμως νὰ τὴν δικαιολογήσῃ ἡ σοβαρότης τῶν περιστάσεων, ἔχω τὴν φρόνησιν καὶ τὴν συστολήν.

— Ὡ! εἶπεν ὁ Μῶγk, πίστευσε ὅτι σὲ γνωρίζω καλὰ, κύριε Ἀρτανιάν, καὶ σ' ἐκτιμῶ.

Ὁ Ἀρτανιάν δὲν ἔπαυε κυττάζων τὸν Μῶγk, σπουδάζων ὅ,τι ἐγίνετο εἰς τὴν διάνοιαν τοῦ στρατηγοῦ, διακρούσης τῆς ὀμιλίας του.

— Ἀλλὰ δὲν πρόκειται περὶ ἐμοῦ, ἀπεκρίθη.

— Τέλος πάντων, περὶ τίνος πρόκειται; ἠρώτησεν ὁ Μῶγk, ἀρχίζων νὰ χάνῃ τὴν ὑπομονήν.

— Πρόκειται περὶ τοῦ βασιλέως, ὅστις ποτὲ δὲν θὰ κρατήσῃ τὴν γλῶσσάν του.

— Αἶ! καλὰ, καὶ ὅταν λαλήσῃ τὸ κάτω κάτω, εἶπεν ὁ Μῶγk τραυλίζων.

— Μυλόρδ, ἐπανελάθεν ὁ Ἀρτανιάν, μὴν ὑποκρίνεσαι πρὸς ἄνθρωπον λαλοῦντα εἰλικρινῶς ὡς ἐμέ.

ἔχει δίκαιον νὰ ταραχθῇ ἡ εὐαισθησία σου, ὅσον καὶ ἂν ᾖ ἐπιεικής. Τί δαίμονα! δὲν εἶναι ἴδιον ἀνδρὸς σοβαροῦ καθὼς ἡ ἔξοχότης σου, ἀνδρὸς παίζοντος μὲ τὰ στέμματα καὶ μὲ τὰ σκήπτρα, καθὼς ὁ θαυματοποιὸς μὲ τὰ σφαιρίδια, δὲν εἶναι, λέγω, ἴδιον ἀνδρὸς σοβαροῦ νὰ κλεισθῇ εἰς κιβώτιον ὡς δῆγμα περιέργου τῆς φυσικῆς ἱστορίας· διότι, τέλος πάντων, ἐννοεῖς ὅτι τοῦτο ἤμπορεῖ νὰ κινήσῃ τὸν γέλωτα ὅλων τῶν ἐχθρῶν σου, καὶ εἶσαι τόσον μέγας, τόσον εὐγενῆς, τόσον γενναῖος, ὥς πρέπει νὰ ἔχῃς ἐχθροὺς πολλοὺς. Τὸ μυστικὸν τοῦτο ἤμπορεῖ νὰ κινήσῃ εἰς γέλωτα τὸ ἥμισυ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ἂν σὲ παρίστανε κἀνείς εἰς τὸ κιβώτιον ἐκεῖνο. Δὲν εἶναι λοιπὸν εὐσχημον νὰ γελοῦν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον μὲ τὸ δεύτερον πρόσωπον τοῦ βασιλείου τούτου.

Ὁ Μῶγk τὰ ἔχασεν ὠλωσθιδίου, συλλογισθεὶς ὅτι κιδύνατο τῷ ὄντι νὰ παρασταθῇ κλεισμένος εἰς κιβώτιον. Ἡ ἰδέα τοῦ γελίου, καθὼς φρονίμως τὸ προσέδεν ὁ Ἀρτανιάν, ἐπροξένησεν εἰς αὐτὸν τὴν ἐντύπωσιν ἐκείνην, τὴν ὁποίαν οὔτε ἡ τύχη τοῦ πολέμου, οὔτε αἱ ἐπιθυμίαι τῆς φιλοδοξίας, οὔτε ὁ φόβος αὐτὸς τοῦ θανάτου δὲν εἶχε προξενήσει.

— Καλὰ εἴμεθα! εἶπε καθ' αὐτὸν ὁ Γάσκων· φοβεῖται, ἐσώθην.

— Ὡ! ὅσω διὰ τὸν βασιλέα, εἶπεν ὁ Μῶγk, μὴ σὲ μέλη, φίλτατε κύριε Ἀρτανιάν· ὁ βασιλεὺς δὲν θὰ ἀστευεθῇ μὲ τὸν Μῶγk, σοῦ τὸ ὁμνύω!

Τὴν λάμψιν τῶν ὀφθαλμῶν του ἔρπασε μεσοδρομῆς ὁ Ἀρτανιάν. Ὁ Μῶγk κατεπραύνθη ἀμέσως.

— Ὁ βασιλεὺς, ἠκολούθησεν, εἶναι τόσον γενναῖοφρων καὶ μεγαλόψυχος, ὥστε δὲν θὰ θελήσῃ τὸ κακὸν τοῦ εὐεργέτου του.

— Ὡ! βέβαια, ἐφώνησεν ὁ Ἀρτανιάν, εἶμαι τῆς αὐτῆς γνώμης διὰ τὴν καρδίαν τοῦ βασιλέως, ἀλλ' ὅχι καὶ διὰ τὴν κεφαλὴν του· εἶναι καλὸς, πλὴν εἶναι ἐλαφρὸς.

— Ὁ βασιλεὺς δὲν θὰ ᾖ ἐλαφρὸς πρὸς τὸν Μῶγk· ἡσύχασε.

— Λοιπὸν, εἶσαι ἡσυχος ἡ ἔξοχότης σου, μυλὸρδ;

— Ἀπ' αὐτὸ τὸ μέρος τοῦλάχιστον, μάλιστα, ἐντελῶς.

— Ὡ! σὲ καταλαμβάνω, εἶσαι ἡσυχος ἀπὸ μέρους τοῦ βασιλέως.

— Σοῦ τὸ εἶπα.

— Ἀλλὰ δὲν εἶσαι τόσον ἡσυχος ἀπὸ μέρους μου.

— Ἐνόμιζα ὅτι σ' ἐβεβαίωσα πῶς ἐπίστευα εἰς τὴν εὐκρινείαν καὶ μυστικότητά σου.

— Ἀναμφιβόλως, ἀναμφιβόλως· νὰ συλλογισθῇς ὅμως ἄλλο πρᾶγμα ...

— Ποῖον;

— Ὅτι δὲν εἶμαι μόνος, ὅτι ἔχω συντρόφους· καὶ ποίους συντρόφους!

— Ὡ! ναι, τοὺς γνωρίζω.

— Κατὰ δυστυχίαν, μυλὸρδ, καὶ αὐτοὶ ἐπίσης σὲ γνωρίζουν.

— Καὶ λοιπὸν;

— Καὶ λοιπὸν εἶναι εἰς τὴν Βολωνίαν, καὶ μὲ περιμένουν.

— Καὶ φοβεῖσαι ...

— Ναι, φοβοῦμαι μήπως εἰς τὴν ἀπουσίαν μου ...

Διάβολε! ἂν ἤμουν πλησίον των, ἐγγυόμουν ἐγὼ περὶ τῆς σιωπῆς των.

— Δὲν εἶχα δίκαιον νὰ σοῦ εἰπῶ ὅτι ὁ κίνδυνος, ἂν ᾖ κίνδυνος, δὲν θὰ ᾖ ἀπὸ μέρους τῆς Μεγαλειότητός Του, ὅσον καὶ ἂν κλίνη ὀλίγον πρὸς τοὺς ἀστείμους, ἀλλ' ἀπὸ μέρους τῶν συντρόφων σου, καθὼς λέγεις; ... Νὰ χλευάζεται κἀνείς ἀπὸ βασιλέα, ὑπομονὴ, ἀλλ' ἀπὸ τὰ περιτρίμματα τοῦ στρατοῦ. ... goddam!

— Ναι, τὸ ἐννοῶ, εἶναι ἀνυπόφορον· καὶ διὰ τοῦτο, μυλὸρδ, ἦλθα νὰ σοῦ εἰπῶ· Δὲν τὸ νομίζεις καλὸν ν' ἀναχωρήσω εἰς Γαλλίαν ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερα;

— Βέβαια, ἂν νομίζης ὅτι ἡ παρουσία σου ...

— Θὰ περιστείλῃ ὅλους αὐτοὺς τοὺς ἀχρεῖους; Ὡ! περὶ τούτου εἶμαι βέβαιος, μυλὸρδ.

— Ἡ παρουσία σου δὲν θὰ ἐμποδίσῃ τὴν φήμην νὰ διαδοθῇ, ἂν ἕως τῶρα τὸ πρᾶγμα ἠκούσθῃ.

— Ὡ! δὲν ἠκούσθῃ, μυλὸρδ, σοῦ τὸ ὑπόσχομαι. Εἰς πᾶσαν περίστασιν, πίστευσε ὅτι ἔχω στερεὰν ἀπόφασιν περὶ ἐνὸς πράγματος.

— Ποίου;

— Νὰ σπᾶσω τὴν κεφαλὴν τοῦ πρώτου ὅστις διαδώσῃ τὴν φήμην ταύτην, καὶ τοῦ πρώτου ὅστις τὴν ἀκούσῃ. Μετὰ ταῦτα, ἐπανερχομαι εἰς τὴν Ἀγγλίαν νὰ ζητήσω ἄστυον, καὶ ἴσως ὑπηρεσίαν, πλησίον τῆς ἔξοχότητός σου.

— Ὡ! νὰ ἐπανελθῇς, νὰ ἐπανελθῇς.

— Κατὰ δυστυχίαν, μυλὸρδ, δὲν γνωρίζω ἄλλον ἐδῶ παρὰ τὴν ἔξοχότητά σου, καὶ ἴσως δὲν θὰ σὲ εὕρω πλέον, ἢ θὰ μὲ λησμονήσῃς εἰς τὸ μέσον τῶν μεγαλείων σου.

— Ἄκουσε, κύριε Ἀρτανιάν, ἀπεκρίθη ὁ Μῶγk· εἶσαι ἀνθρωπος εὐγενῆς, χαριέστατος, πλήρης ὀξυνοίας καὶ τόλμης· ἀξίζει ὅλα τ' ἀγαθὰ τοῦ κόσμου τούτου· ἔλα μαζί μου εἰς τὴν Σκωτίαν, καὶ σοῦ ὁμνύω ὅτι, εἰς τὴν ἐκεῖ ἀντιβασιλείαν μου, θὰ ζηλεύουν ὅλοι τὴν τύχην σου.

— Ὡ! μυλὸρδ, εἶναι ἀδύνατον κατὰ τὸ παρόν. Τώρα ἔχω χρέος ἱερὸν νὰ ἐκπληρώσω, νὰ ἐπαρτυρήσω περὶ τῆς δόξης σου, νὰ ἐμποδίσω ὥστε κἀνείς φλύαρος νὰ μὴ θαμβώσῃ εἰς τὰ ὅμματα τῶν συγχρόνων, τίς οἶδεν; εἰς τὰ ὅμματα αὐτὰ τῶν μεταγενεστέρων, τὴν λάμψιν τοῦ ὀνόματός σου.

— Τῶν μεταγενεστέρων, κύριε Ἀρτανιάν;

— Αἱ! ἀναμφιβόλως! Πρέπει διὰ τοὺς μεταγενεστέρους ὅλα τὰ περιστατικὰ τῆς ἱστορίας ταύτης νὰ μείνουν μυστήρια, διότι, τέλος πάντων, ἂν ἡ δυστυχὴς αὕτη ἱστορία τοῦ ἐλατίνου κιβωτίου διαδοθῇ, ὁ κόσμος θὰ εἰπῇ ὅτι δὲν ἀποκατέστησες τὸν βασιλέα εὐκρινῶς καὶ αὐτεξουσίως, ἀλλ' ὅτι ἐκάματε οἱ δύο σας συνυποσχετικὸν εἰς Σιεβένινγκεν. Ἡμπορῶ ἐγὼ νὰ λέγω ὅτι θελῶ περὶ τοῦ πράγματος, διότι τὸ γνωρίζω· δὲν θὰ μὲ πιστεύσουν, καὶ θὰ εἰποῦν ὅτι ἔλαβα καὶ ἐγὼ τὸ μέρος μου ἀπὸ τὴν πῆταν καὶ τὸ τρώγω.

Ὁ Μῶγk καταΐβασε τὰ ὀφρύδια.

— Δόξα, τιμὴ, εὐθύτης, εἶπεν, ἄλλο τι δὲν εἶστε, εἰμὴ κενὰ λόγια!

— Ομίχλη, επανέλαβεν ὁ Ἀρτανιάν, ὁμίχλη, διὰ τῆς ὁποίας κάνεις ποτέ δὲν βλέπει καθάρᾳ.

— Τότε λοιπὸν, πήγαινε εἰς τὴν Γαλλίαν, φίλτατέ μου κύριε, εἶπεν ὁ Μώγκ· πήγαινε, καὶ, ὡς ἀρραβῶνα τῆς καλῆς καὶ εὐαρέστου ὑποδοχῆς σου εἰς τὴν Ἀγγλίαν, διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον, δέξαι μικρὰν ἐνθύμησιν ἐκ μέρους μου.

— Ἐλα δά! εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Ἀρτανιάν.

— Ἐγὼ εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Κλύδου ποταμοῦ μικρὰν οἰκίαν ἀνάμεσα εἰς ὠραῖα δένδρα, μὲ τετρακόσια περίπου στρέμματα γῆς. Δέξαι την.

— ὦ! μυλόρδ

— Καλὲ, δέξαι την. Ὁ ἀ κατοικῆς ὡς εἰς τὴν πατρίδα σου, καὶ ἰδοὺ τὸ καταφύγιον περὶ τοῦ ὁποίου μοῦ ἔλεγες, πρὸ ὀλίγου.

— Νὰ μὲ ὑποχρεώσης εἰς τόσον βαθμὸν, μυλόρδ; μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἐντρέπομαι.

— Ὅχι, κύριε, ἀπεκρίθη μὲ λεπτὸν μειδίαμα ὁ Μώγκ, ὅχι, σὺ θὰ μὲ ὑποχρεώσης.

Καί, σφίγγων τὴν χεῖρα τοῦ ὑπολοχαγοῦ·

— Πηγαίνω νὰ διατάξω νὰ γείνη τὸ δωρητήριον, εἶπε, καὶ ἐξῆλθεν.

Ὁ Ἀρτανιάν τὸν ἐκύτταξεν ἀναχωροῦντα, καὶ ἔμεινε σκεπτόμενος, καὶ μάλιστα συγκινούμενος.

— Τέλος πάντων, εἶπεν, ἰδοὺ ἀξιόλογος ἄνθρωπος. Λυπηρὸν μόνον εἶναι νὰ στοχασθῇ κάνεις ὅτι πράττει τοῦτο ἀπὸ φόβου καὶ ὅχι ἀπὸ ἀγάπης. Ἀς ᾔηται, θὰ τοῦ ἔλθῃ καὶ ἡ ἀγάπη.

Ἐπειτα, μετὰ μίαν στιγμὴν βαθυτέρας συλλογῆς·

— Πᾶ! εἶπε, πρὸς τί τοῦτο; Εἶναι Ἀγγλος!

Καὶ ἐξῆλθε καὶ αὐτὸς, ταραχμένος ὡπωσοῦν ἀπὸ τὴν πάλιν ταύτην.

— Ἰδοὺ λοιπὸν, εἶπεν, εἶμαι ἰδιοκτήτης. Ἀλλὰ πῶς δαίμονα νὰ μοιράσω τὸ κτῆμα τοῦτο μὲ τὸν Πλανσιέ; Ἐκτὸς ἂν τοῦ δώσω αὐτοῦ τὰ χωράφια, καὶ κρατήσω ἐγὼ τὸν πύργον, ἢ ἂν κρατήσῃ αὐτὸς τὸν πύργον καὶ ἐγὼ Τί δαίμονα εἶπα! Ὁ κύριος Μώγκ νὰ ὑποφέρῃ νὰ μοιράσω μὲ παντοπώλην, οἰκίαν εἰς τὴν ὁποίαν αὐτὸς ἐκατοίκησεν! Ἄ! ὅσω δι' αὐτὸ, εἶναι πολὺ υπερήφανος! Ἐπειτα, διατί νὰ τοῦ τὸ εἶπω; Τὸ κτῆμα τοῦτο δὲν τὸ ἀπέκτησα μὲ τὰ χρήματα τῆς ἐταιρίας, ἀλλὰ μὲ τὴν εὐφυίαν μου μόνην· εἶναι λοιπὸν ἐδικόν μου. Ἀς πηγαίνω νὰ εὕρω τὸν Ἄθωνα.

Καὶ διεθύνθη πρὸς τὴν οἰκίαν τοῦ κόμητος τῆς φέρας. (Ἀκολουθεῖ.)

Η ΝΕΟΤΗΣ ΤΟΥ ΣΑΤΟΒΡΙΑΝΔΟΥ.

(Ἐκ τῶν μετὰ θάνατον Ἀπομνημονευμάτων του: *Mémoires d'Outre-Tombe*).

ΜΕΤΑΒΑΣΙΣ ΑΠΟ ΠΑΙΔΟΣ ΕΙΣ ΑΝΔΡΑ.

Μόλις ἐπέστρεψα ἀπὸ Βρέστην εἰς Κομβούργον *) καὶ εἰς τὸ εἰναίμου ἐξετελέσθη μεταβολή τις· ἀπῆλθεν ὁ παῖς καὶ ἐνεφανίσθη ὁ ἀνὴρ μὲ τὰς ἀγαλλιά-

*) Μικρὰ πόλις τῆς γαλλικῆς Βρετανίας, ἔνθα ἐγεννήθη ὁ Σατοβριάν.

σεις του, αἵτινες παρέρχονται καὶ τὰς λύπας του, αἵτινες παραμένουσι.

Κατ' ἀρχὰς τὸ πᾶν ἐγένετο ἐν ἐμοὶ περιπάθεια, μεχριστοῦ προφθασωσιν αὐτὰ τὰ πάθη. Ὄταν, ἔπειτα γεύματος σιωπηλοῦ, καθ' ὃ δὲν ἐτόλμων οὔτε νὰ ὀμιλήσω, οὔτε νὰ γευθῶ, κατῴρθωνα νὰ πεταχθῶ ἔξω, ἢ χαρὰ μου ἦτον ἀπερίγραπτος. Δὲν ἠδυνάμην νὰ καταβῶ τὴν κλίμακα διὰ μιᾶς· ἤθελα κρημνισθῇ. ἤμην ἠναγκασμένος νὰ καθίσω ἐπὶ μιᾶς τῶν βαθμίδων τῆς διὰ νὰ καταπραῦνω τὴν ταραχὴν μου. Ἀλλ' ἅμα ἐπάτουν τὴν Πρασίνην Αὐλὴν, καὶ τοὺς δενδρῶνας ἤρχιζα νὰ τρέχω, νὰ πηδῶ, νὰ χορεύω μεχριστοῦ ἐπιπτον κεκμηκῶς, καρδιοκτυπῶν, μεθυσθεὶς ἀπὸ παιδιὰ καὶ ἐλευθερίαν.

Ὁ πατὴρ μου συνεχῶς μ' ἔπερνε μαζὶ τοῦ εἰς τὸ κυνήγιον. Τὸ πάθος τοῦ κυνηγίου μὲ εἶχε κυριεύσει μέχρι μανίας. Ἡ κλίσις αὕτη προήρχετο ἐπίσης ἀπὸ τὴν πρὸς τὴν ἀνεξαρτησίαν ῥοπήν μου. Εἰς τὰς ἐκδρομάς μου ἀπηρχόμην τοσοῦτον μακρὰν, ὥστε δὲν ἠδυνάμην πλέον νὰ βαδίσω. Οἱ ἀγροφύλακες ἠναγκάζοντο νὰ μὲ φέρωσιν εἰς τὸν πύργον μας ἐπὶ φορείου ἐκ συμπεπλεγμένων κλάδων.

Ἐν τούτοις ἔπαυσε νὰ μὲ ἐξαρχῇ πλέον ἡ εὐχαρίστησις τοῦ κυνηγίου. Μ' ἐτάραττεν ἐπιθυμία τις εὐτυχίας, τὴν ὁποίαν οὔτε νὰ ὀρίσω, οὔτε νὰ ἐνοήσω ἠδυνάμην. Ὁ νοῦς μου καὶ ἡ καρδιά μου ὁμοιάζον ὡς δύο ναοὶ ἔρημοι, ἄνευ βωμοῦ καὶ θυσιαῶν· ἠγνοεῖτο ἀκόμη τίς Θεὸς ἔμελλε δοξάζεσθαι ἐν αὐτοῖς.

Ἡῤῥα να πλησίον τῆς σδελφῆς μου Λουκίλης καὶ ἡ φίλιὰ μας συνίστα ἅπασαν ἡμῶν τὴν ζωὴν.

Η ΛΟΥΚΙΑΗ.

Ἡ Λουκίλη ἦτον ὑψηλὴ, καλλονῆς δὲ περισπουδάστου, ἀλλὰ σοβαρᾶς. Περὶ τὸ ὠχρὸν πρόσωπόν της ἐβοστρύχιζον εὐμήκεις μέλαιναν κόμαι· συνεχῶς προσήλου εἰς οὐρανούς ἢ περιέφερε περίεξ βλέμματα πλήρη μελαγχολίας καὶ πυρός. Τὸ διάβημά της, ἡ φωνή της, τὸ μειδίαμά της, ἡ φυσιογνωμία της εἶχον ρεμβωδές τι καὶ πάσχον.

Ἡ Λουκίλη καὶ ἐγὼ εἴμεθα ἀνωφελεῖς ὁ εἰς πρὸς τὸν ἄλλον. Ὄταν ὁμιλοῦμεν περὶ τοῦ κόσμου, ὁ λόγος ἦτο περὶ τοῦ κόσμου, ὃν ἐφέρομεν ἐντὸς μας, καὶ ὅς τις ὀλιγωτάτην εἶχεν ὁμοιότητα πρὸς τὸν ὑπαρκτὸν καὶ ἀληθῆ. Ἐκεῖνη μὲν θεώρει ἐν ἐμοὶ τὸν προστάτην της, ἐγὼ δὲ ἐν αὐτῇ τὴν φίλην μου. Ἐνίοτε ἐκυριεύετο ἀπὸ ταιούτους μαύρους διαλογισμοὺς, ὥστε δυσκόλως κατῴρθωνα νὰ τοὺς διασκεδάσω. Τὰ πάντα ἦσαν δι' αὐτὴν θλίψις, φροντίς, ὠτειλή. Ἐκφρασίς τις, ζητούμενη παρ' αὐτῆς, χίμαιρά τις, ἣν ἐπλάττειν ἑαυτῇ, τὴν ἐβασάνιζον μῆνας ὀλοκλήρους. Πολλάκις τὴν εἶδον ἐρριμμένον ἔχουσαν τὸν βραχίονα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς της νὰ σκέπτηται ἀκίνητος καὶ ἄπνους. Ἡ ζωὴ της ἀπεσύρετο ἐντὸς τῆς καρδίας της καὶ ἔπαυε νὰ δηλοῦται ἐκτὸς, ὡς καὶ αὐτὸ τὸ στήθος της ἔπαυε νὰ κινῆται. Ὡς ἐκ τῆς στάσεώς της, τῆς μελαγχολίας της, τῆς καλλονῆς της ὁμοιάζε θεότητά τινα πένθους. Πότε ἐπροσπάθουν νὰ τὴν παρηγορήσω, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἐβουβίζομην· ἐγὼ αὐτὸς εἰς ἀνεξήγητον ἀπόγνωσιν.